

Crítica clàssica

Xavier Cester

Souvenir Cage

John Cage

Barcelona 216.
L'Auditori, 25 d'octubre.

Hi ha autors la importància històrica dels quals és inversament proporcional a l'atractiu real de la seva obra. John Cage n'és un exemple. El compositor nord-americà ha estat una influència cabdal en molts dels desenvolupaments de l'art del segle XX, i el Macba fa bé de prestar atenció a qui va reivindicar el soroll com a matèria musical, va donar un sentit insospitat al silenci, va emprar processos atzarosos a l'hora de compondre o va crear veritables obres multimèdia. Cage va ampliar l'espectre del que s'entenia per música, cosa que no obsta perquè la seva música sovint sigui soporífera.

Aquest va ser el cas de les obres interpretades en el concert inaugural de la temporada de Barcelona 216, ja fos la terminal *Thirteen* de 1992 com el *Concert per a piano preparat i orquestra de cambra* de 1951. Com sovint passa en altres àmbits de la creació de la centúria passada, és més distreta la retòrica que envolta una

És més distreta la retòrica sobre una obra que el resultat pràctic

obra, la descripció del procés, que el resultat pràctic. En tot cas, el grup barceloní va acudir a tota una autoritat en Cage, Margaret Leng Tan, que va extreure una bateria de sons improbables del seu piano preparat. Tanmateix, va ser en la interpretació del celeberrim 4'33" on van sorgir els dubtes més intensos sobre la validesa avui en dia del missatge de John Cage. Cap objecció en principi a l'aposta de teatralització, ben assumida pel conjunt, la solista i el director Francesc Prat, d'aquests quatre minuts i trenta-tres segons que han fet vessar rius de tinta, però el que havia de ser una confrontació radical amb el silenci va esdevenir una simple paròdia del fet del concert o, encara pitjor, una excusa perfecta per a molts espectadors per fer fotos. Cage com a *souvenir* turístic? Amb el seu sentit de l'humor, potser no li hauria desagradat.